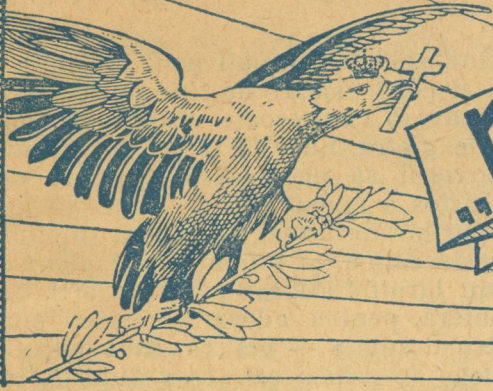

485408

G. CHIRIA

BĂȘARABIA

ZIAR ȘI REVISTĂ DE PROPAGANDĂ NAȚIONALĂ

București. — Bulevardul Alexandru Ion Cuza No. 18

DIRECTOR PROPRIETAR: ZARIDA SYLVA

1930 In al 12 an de unire cu patria muma 1930

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CHRISTOS

Ă

ÎNVIAT!

Biblioteca Universității Regala Ferdinand I.
din Cluj:
No. 11689 Z.
EXEMPLAR LEGAL.

I N V I E R E A

În mijlocul primăverii, când viața nouă isvorește de pretutindeni sufelele milioanelor de pe pământ, și acelor ce suferă și speră—se ridică încrezător în biruință.

Cristos a înviat!

A înviat din mormânt!

Din mormântul în care îl coborâseră Fariseii și Vameșii.

Îl judecaseră „Ana și Caiafa“ Il osindiseră. Pentru că: Hulește pe D-zeu! Pentru că; hulește pe împăratul! Pentru că; strică legea! Și „pentru mărirea lui Dumnezeu“, „În numele împăratului“ «În numele legii“ ha chiar și „în numele poporului“ căci — «Mai mari preoților și bătrânii îndemnau gloatele ceară iertare lui Basarab iar pe Isus să-l peardă» (Matei 27.20) — prevăzute deci cu toate formele — (cum s'ar zice) azi, Cristos fu răstignit.

S'a găsit și Iuda — pentru arginți — să-i ajute.

L au îngropat și au pus piatra grea pe mormânt. Și au cerut și soldați de pază.

„S'a dus răsvrătitorul! Am scăpat“ — Se bucurau vameșii și fariseii!

S'a dus cu el și învățătura lui răsturnătoare de lege:

— „Dumnezeu e „Adevărul“. Dumnezeu e „iubi-rea“. Dumnezeu e „Tatăl“. Voi sunteți „fii“. Iubiți-vă ca „frații“. Iubește pe aproapele ca pe tine „înșnți. Faceți voia Tatălui cerească. Nu cel ce zice „din buze «Doamne-Doamne“ ci cei ce „făptuește“ „voia tatălui va intra în împărăția cerească...“

„Vai vouă farisei și vameși! Vai vouă cei care „treceți cămila prin urechile acului! Vai vouă morminte vărute pe dinafară. Mântuire ta prin tine „Israile...“

„Nu vă încredeți în boieri și mai mari neamurilor...“

Ce învățătură primejdioasă! Cu adevărat «Răsturnătoare a Legii» Dar au scăpat! Se bucurau Fariseii. Turburătorul norodului, — Cutezătorul ieșit din ieslea belleeniană, Cel crăssut în sărăcia lui Iosif Lemnarul din Nazaret — zace de acum pentru totdeauna în adâncul pământului, cu toată învățătura lui, sub piatra grea și sub pază de soldați!

Și se bucurau «biruitori» „salvatori ai ordinii“.

„Dar la întâia zi a săptămânii — scrie Evanghelistul Ioan — a venit Maria Magdalena de dimineață încă întuneric fiind la mormânt, și a văzut piatra luată... (Cap. 20.1.)

«Și a zărit doi îngeri în vesminte albe șezând unul către cap și altul către picioare unde zăcuse trupul lui Isus.

„Și, au zis acestia: „femeie, de ce plângi?“

Zisa lor; „Au luat pe Domnul și nu știu unde l-au pus pe dânsul“. Și acesta zicând s'a întors înapoi și a văzut pe Isus stând; Du-te la frații mei și le spune: „Mă duc la tatăl meu și tatăl vostru și la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru.

— „Cristos a înviat“ — a strigat Maria Magdalena a lergând să vestească pe ucenicii Domnului!

— „Cristos a înviat“ — au strigat biruitorii ucenici alergând să vestească norodul.

— „Cristos a înviat“ — au strigat norodul trezit din buimăceala în care îl scoborâseră Fariseii și Vameșii.

Și-an plâns cu toți de bucuria birunței „Adevăratului“ care a izbucnit din pământ spărgând

piatra și culcând soldați înarmați până în dinți.

Și de atunci și până astăzi, de 19 sute de ani, când vine primăvara care scoate viața nouă până și din stânca de piatră, nu este inimă de creștin care în ziua Învierii să nu tresară de fiori noi când aude „Cristos a înviat“!

Fariseii timpurilor de astăzi descoperă în inima lor un izvorăș de căință. Și inima lor de piatră se înmoie. Se simt biruiți! (Măcar pentru o zi!).

Iar cei ce suferă, pentru adevăr! cei ce sunt prizoniți pentru dreptate — cei ce sunt socotiți de către Caiafele de astăzi ca „răsvrătitori“, ca turburători... aceștia se mângâie și se umple de speranță — în sfânta zi a Învierii — că „Adevărul și Drplatea biruesc?“

Și iată de ce ne bucurăm și noi cei pe care-i înfățișează această gazetă, ne bucurăm de două ori mai mulți ca alții!

Odată, ca orișice creștin.

Și apoi, ca uni care simțim politica ce facem, o adevărată religie.

Învățăm acelaș norod, că „mântuirea“ nu poate veni decât dela el, „trezându-se“ și „dând din mâini — ca Petru — ca să nu se mai înec“. Luptăm împotriva acelorăși păcate care rod Statul nostu „fariseismul și lăcomia.

Și avem în față aceiași dușmani pe care îi biciuim — „Fariseii și Vameșii“ cei lacomi, pe care nici Cristos nu putea să-i iubească „în pace“ și pe care-i alunga cu biciul din templu.

Suntem judecați de „Mai Marii“ Țării — de Caiafele noastre — ca „răsvrătitori“, ca „tulburători ai Legii și rânduelei“, ca „hulitori ai Împăratului“ ca hulitori ai Bisericii“...

Și nu este de mirare să avem și noi „răstigniții“ noștrii „în numele Legii“, în „numele Împăratului“ și — mai știi?! — „în numele Poporului“!

Primăvară! Soarele tău ne crește puterile! „Zi sfântă a învierii“ — Tu ne răzbuni suferința! Tu faci să auzim în sufletul nostru Imnul sfânt al biruinței! Tu faci să ne vedem și să ne simțim de acum biruitori!

Iată de ce strigăm din toate puterile sufletului nostru — reinviat și el — cu bucuria creștinească dar și cu bucuria mai puțin creștinească a celui ce se vede răzbunat:

„Cristos a înviat“!

Și vom birui și noi.

Căci: cu noi este Adevărul; cu noi este Dreptatea.

Cu noi este Dumnezeu.

„Cristos a înviat“!

I. Mihalache

DUMINICA TOMII

Isus se arată Apostolilor fiind de față și Apostolul Toma

Când Isus se arătase Apostolilor, în prima zi a învierii Lui, Apostolul Toma, nu era de față la această dumnezească descoperire. Și când îi spuseră ceilalți că ei au văzut pe Domnul, nici el nu crezu, după cum nici ei nu crezuseră spusele femeilor mironosițe, ci le zise :

„De nu voi vedea în mâinile lui semnele cuelor, de nu voi pune degetul meu pe ele, iar mâna mea pe rana din coasta lui, — nu voi crede“.

După opt zile, pe când ucenicii, împreună cu Toma, se aflau ascunși, apărură în mijlocul lor Isus, zicându-le : „Pace vouă!“. Apoi, întorcându-se către Toma, îi zise :

„Adu degetul tău încoace și vezi mâinile mele, adu mâna ta și o pune în coasta mea și nu fi necredincios, ci credincios“.

Toma, văzând toate acestea, a căzut cu adâncă smerenie în genunchi și cuprins de nemărginită bucurie a strigat :

„Domnul și Dumnezeu meu!“

Atunci, Isus, cu negrăită blândețe, l-a certat, zicându-i :

„Caci m'ai văzut pe mine, Tomo, ai crezut.“

Fericiți cei ce n'au văzut și au crezut!“

Și până la înălțarea sa la cer, Isus sa arătat de mai multe ori ucenicilor și apostolilor săi, mai cu osebire în Galileea, aproape de lacul Tiberiadei, unde primi din nou, între apostoli, pe bătrânul apostol Petru, cel care se lepădase de trei ori de Domnul, în dimineața zilei în care Cel Nevinovat a fost răstignit

ZIUA INVIERII DOMNULUI

A doua zi după moartea lui Isus, arhierii și fariseii, ce-i eari îl urăseră cu mai multă vrășmășie, s'au dus la Pilat și i-au cerut să pue strajă împrejurul mormântului. Ei își aminteau că Isus le spusese când era în viață, că va învia a treia zi după moartea sa, și se temeau ca nu cumva să-I fure ucenicii lui noaptea și apoi să spună poporului că a înviat.

Pilat le ascultă rugămintea și puse strajă împrejurul mormântului, după ce mai înainte îl zăvorăseră cu acâte grele.

Bieți oameni! ei nu-și dădeau seama de puterea nemărginită a lui Dumnezeu.

A treia zi, Isus trebuia să împlinească profeția sa și să se ridice cu mărire din mormânt.

Duminică dimineața (ziua sf. Paști) când încă nu se iviseră zorile, femeile mironosițe (Maria Magdalena) Maria, mama lui Iacob, Salomi și Ioana), au venit la mormânt, aducând mirodeni, pentru ca să ungă trupul Domnului.

Deodată, un cutremur mare a clătinat pământul din temelie. Piatra grea, care era deasupra mormântului, s'a răsturnat.

Când au ajuns femeile la mormânt, au găsit aci un inger îmbrăcat în vestminte albe, în mijlocul unei lumini, care le-a zis :

„Nu va temeți. Știu că pe Isus cel răstignit îl căutați. Nu este aici, că s'a sculat precum a zis; veniți să vedeți locul unde a zăcut“.

Intr'adevăr, mormântul era gol.

Isus se arată femeilor mironosițe.

Plecând dela mormânt, pe cărările grădinii, femeile au întâlnit pe Isus, iar el le-a întâmpinat zicându-le:

Bucurați-vă! apoi le-a trimis să ducă apostolilor să vestea măritei lui învieri.

Intr'un suflet au alergat mironosițele și au spus apostolilor că au văzut pe Domnul. Aceștia au primit cu neâncredere această veste, totuși Petru și Ioan (doi dintre apostoli) au alergat la mormânt, pe care îl găsiră deschis, intrară înăuntru și pipăiră giulgiul, care rămăsese în mormânt, și văzură ca într'adevăr trupul Domnului nu mai era acolo; însă, nici ei, nici ceilalți apostoli nu se arătară pe deplin convinși, pentru că nu văzuseră pe Domnul.

Cumpărarea Străjerilor

În acest timp, străjerii mormântului cari văzuseră răsturnarea pietrelor de pe pământ, aparția ingerului, și simțiseră sguduirea cutremurului, s'au dus în cetate și au povestit toate acestea arhierilor, mărturisind că nimeni nu se atinsese de trupul lui Isus, dar, cu toate acestea, nici în mormânt nu mai este. Aceștia și-au dat numaidecât seama de puterea dumnezească a lui Isus, însă n'au voit nici cum s'o cunoască. Din potrivă au dat bani străjerilor, sătându-i să spună că, în timp ce ei dormeau, au venit ucenicii Domnului și i-au furat trupul. Iar Străjerii, luând banii au făcut întocmai cum au fost învățați.

Isus se arată lui Luca și Cleopa

În aceeași zi Luca și Cleopa, doi dintre cei șaptezeci de ucenici, mergeau către Emmaus, un sat nu departe de Ierusalim vorbind între ei de cele petrecute. Și pe când vorbeau s'a apropiat de ei Isus, continuând să meargă împreună.

Aceștia, necunoscându-l, i-au spus toate cele întâmplate, îndoindu-se, în acelaș timp, de puterea dumnezească a lui Isus.

Și-atunci le-a zis Isus:

„O nepricepuților și zăbavniceilor cu inima ce sunteți ca să credeți toate câte au grăit proorociei! Nu trebuia, oare, ca Cristos să pătimească acestea și să intre într-o mărime sa?“.

După acestea, le-a tălcuit, din scriptură, toate câte erau scrise despre el, făcându-i să înțeleagă cele ce mintea lor nu putuse să priceapă. Și atunci sufletele lor se deschiseră să primească lumina cea de nepătruns și inima lor să înțeleagă taina lui Dumnezeu.

Ajungând la Emaus, spre seară, l-au rugat să rămâie cu ei spre a se odihni.

Luca și Cleopa nu l-au cunoscut, de cât în clipa când Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o și frângându-o, le-a dat-o. Atunci li s'au deschis ochii și l-au cunoscut, însă el s'a făcut nevăzut.

Isus se arată apostolilor

În aceeaș seară, acești doi ucenici, fără să se mai gândească la odihnă, s'au întors în Ierusalim și aflând adunați pe cei unsprezece apostoli și fiindcă pe alți ucenici, le-a povestit toate cele întâmplate.

Și pe când spunea acestea, seara, cu ușile încuiate în casa unde erau adunați apostolii de frica iudeilor a venit Isus și a stătut în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!“ Și după aceste cuvinte, le-a arătat lor: mâinile și coasta iar ei văzând că este Isus, s'au bucurat cu bucurie mare.

Atunci l-a spus încă odată: „Pace vouă! Precum m'a trimis pe mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi“.

Și grăind acestea, a suflat și le-a zise: „Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ținea, vor fi ținute“.

După sfânta scriptură

IN GRADINA GHETSIMANI

LEGENDA DE PAȘTI

Noaptea își întinsese haina peste pământul Iudeii. Stelele clipeau tăcute, aci se aprindeau aci se stingeau; secera lunii părea înfiptă, de o mână nevăzută în coviltirul cerului.

În inima grădinii Ghetsimani, sub umbra măslinilor, Isus se ruga tatălui ceresc. Sub poalele dealului, ucenicii dormeau. Prin crengile pomilor, trecea un vânt ușor, legănându-le frunzele. Câte o pasăre, deșteptată din somn, ciripea cu necaz.

Peste tot cuprinsul, stăpâna pacea nopții și, în liniștea aceasta, se auzea rugăciunea Domnului, pe care o însoțea cu lacrimi de sânge.

„Părintele meu, de este cu putință, treacă dela mine paharul acesta! Însă nu cum voesc eu, ci precum voești Tu . . .

Trecuse miezul nopții.

Pe cărări tănuite, o ceată de ostași venea din cetate spre locul de rugăciune al Domnului. În fruntea lor, nemernieul Iuda, cel ce vânduse pe Isus arhierilor pentru treizeci de arginți, le călăuzea pașii.

Încet, încet se apropiară de grădină. Aci se opriră.

Pe care-l voiu săruta, acela este; puneți mâna pe el! le zise Iuda, ostașilor.

Apoi intrară în grădină.

Cu toate că mergeau încet și cu băgare de seamă temându-se ca nu cumva Isus și cu ucenicii săi, simțindu-i, să fugă, totuși, sulitele și săbiile atârinate de coapse, prin zăngănitul lor, deșteptară pasările din somnul liniștit și, într-o clipă, grădina se umplu de ciripitul lor.

Isus, cu sufletul îndurerat, se ruga înainte:

„Părintele meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, făcă-se voia Ta . . .“

Și pasările ciripeau, ciripeau . . .

Căpetenia ostașilor, necăjindu-se, strigă supărat:

Oprîți-vă, făpturi netrebnice, că de-mi va scăpa din gheară acest răsvrătițor, ce se cheamă Isus, voiu pune să se dea foc grădinii, să vă ardă și cuiburile și puii.

Pasările, auzindu-l, se cutremurară și-și încetară ciripitul,

Ciocârlia sbură însă din Iocul ei de odihnă și oprindu-se pe o ramură, deasupra ostașilor găi:

— Dacă vreți să-l prindeți pe Isus veniți după mine. Acum câteva clipe, a trecut, cu ucenici săi, pe lângă cuibul meu. Veniți mai repede și prindeți pe acest om, care ne-a turburat odihna în multe nopți.

Ciocârlia sbura ciripind, iar ceata ostașilor se luă după ea.

Însă, ciocârlia, care cunoștea pe Iisus, fiindcă îl văzuse de nenumărate ori în mijlocul câmpiilor, în taina grădinilor, pe malul mărilor, învățând poporul și învăluind întreaga natură cu privirile lui blânde, nu voia să-l dea pe mâna acestor netrebnici și, de aceea, conducea pe ostași cu totul pe alte căi.

Umblară ei, cât umblară, și dându-și seama de șiretenia ciocârliei, se opriră, turbând de mânie:

— Pasăre afurisită, dacă te-aș prinde te-aș frige de vie! zise unul dintre ostaș!

Însă, ciocârlia sprintenă se pierdu printre ramuri.

— Înapoi, înapoi! răcni căpetenia ostașilor. Va fi vai de pielea voastră, dacă va scăpa Iisus.

Trei pasări se opriră, din sbor, în fața lor. Erau Ciovică*) Ciocănitorea,) și Pipalacul³⁾.

1) Buhă de mărimea unei vrăbii, cu pene oacheșe pe spate petrece prin păduri, unde cuibărește, și se cunoaște și după strigătul ei: ciovic-ciovic.

2) Pasăre cu pene cenușii, trăiește prin păduri și-și face cuib în scoarța copacilor, pe care îi găurește cu ciocul. O auzi întotdeauna, lovind în copaci: Cioc-Cioc. (Îi mai zice și gheonoaie). Se hrănește cu gănganii, cari trăesc pe sub coaja copacilor.

3) Pasăre de culoare cenușie. Trăiește pe câmpii, în brasde și tufe. Nu zboară decât puțin pe deasupra pământului. Își strigă numele: pit-palac.

Ciocănitorea grăi:

— Nu vă fie teamă, căci n'are să vă scape. El încă se roagă și ucenicii lui dorm. Noi vă vom duce la el, pe drumul cel mai scurt.

— Pieriți din fața noastră, păsări mincinuase! strigă un ostaș. Voiți să ne păcăliți ca și ciocârliă? Navem nevoie de ajutorul vostru.

— N'aveți grije. Noi nu vom face ca nemernica Ciocârliie, zise Ciovică, ci vă vom duce la Iisus, ca niște bune călăuze. El zice că e fiul lui Dumnezeu și tocmai de aceea, vă vom ajuta că-l prindeți, fiindcă Dumnezeu ne-a îmbrăcat pe noi în haine de badjocoră și nu ne-a ascultat rugăminta să ni le schimbe. Toate celelalte eșări au haine atât de minunate, până și pupăza e mai frumos îmbrăcată, pe când noi avem aceste haine vrednice de răs.

Prindeți pe Fiul Lui și când va simți și el durerea aceasta, poate să-și aducă aminte și de rugămintea noastră.

— Așa e! așa e! ziseră într'un glas, Ciocănitorea și Pitpalacul. Și acum la drum!

Iuda și ostașii porniră în urma lor.

Ciocănitorea se oprea din sbor și lovea cu ciocul în scoarța copacilor: cioc-cioc. Mai departe, Ciovică striga: ciovic-ciovic, ca și când ar fi zis: pe-aici. Pitpalacul, prin iarbă, striga și el: pit-palac, pit-palac: și astfel, cu strigătele lor, călăuzeau ceata ostașilor, simbriașii prigonitorilor și călăilor lui Iisus.

Ciocănitorea se oprise pe creanga unui copac și lovea puternic cu ciocul în scoarță; cioc-cioc, ca și cum ar fi zis: aici-aici

Iisus își isprăvisse rugăciunea și, împreună cu ucenicii săi, se cobora, pe cărările grădinii, spre cetate.

Deodată, auziră în apropierea lor, prin tăcerea nopții, strigătul celor trei păsări: Ciovic-ciovic, pit-palac, pit-palac, cioc-cioc! și, din umbra pomilor, văzură un om, apropiindu-se de ei.

Era Iuda.

Acesta, apropiindu-se de Iisus și sărutându-l, grăi:

— Bucurate, învățătorule!

Iisus, învăluindu-l cu privirea lui blândă și iertătoare, îi zise:

— Iuda, prin sărutare vinzi pe fiul Omului!

Și atunci, într'o clipă, se văzură împresurați de ostași îndârjiți, cari își fluturau săbiile în lumina lunii...

Le-au legat pe Iisus cu frânghiile groase, ca pe un făcător de rele, și au pornit, răsând și cântând, spre cetate, ca să dea neprețuita lor pradă pe mâna călăilor nemernici.

Ucenicii au rămas în urmă cu durerea în suflet, plângând, iar printre ramuri hohoteau păsările în plâns de jale; numai cele trei păsări răzbunătoare rădeau pe creanga unui copac.

Și atunci, Iisus, ridicându-și ochii către cer, grăi: „Părinte, fă ca aceste pasări, cari mi-au grăbit patima, să-și primească răsplata: Ciovică să trăiască ascunsă prin păduri pustii; Ciocănitorea să-și făurească casă ciocănind cnpacii scorburoși și să găsească hrana sub scoarța lor; Pitpalacul să trăiască prin tufe și prin brazde și niciodată să nu se poată ridica spre cerul tău senin; iar pe Ciocârliie, binecuvintează-o, Doamne, să fie prilej de bucurie pentru cel ce-i va auzi glasul. Fă, ca în liecare dimineață de vară, în răsăritul soarelui, să se urce pe razele lui de lumină, spre tronul Tău dumnezeesc și prin glasul ei să-ți aducă cântări de slavă și mulțumire. Înfrățește-o pentru totdeauna cu plugarul care răstoarnă brazda în ogor și privește spre cerul Tău, căutând să zărească această mică făptură, care-și tremură cântarea în slăvilă nemărginirii Tale!”

Și Dumnezeu îi auzi cuvântul..

Iisus, îmbrăncit de ostași, pășia îndurerat spre ce-

tatea patimilor; Iuda, dându-și seama de fapta-i ne-creștină, se pierduse, plângând, printre copaci; departe, în urmă, se auzeau strigătele celor trei păsări: ciovic-ciovic, cioc-cioc, pit-palac; iar în slava cerului, prin tăcerea nopții, se auzea ciripitul Ciocârliiei, care-și revărsa durerea sufletului în triluri dureroase, amestecându-și lacrimile cu roua dimineții.

Em. Pasculescu-Orleo

La spovedit

*Era Joi de lângă Paște
Și țiganul Severin,
Merse să se spovedească,
La Părintele Călin.*

— *Ei! . . . Alecule, ce este?
Ce mai faci? La ce-ai venit?
— Sărutăm dreapta părinte
Am venit la spovedit,*

*Căci s'apropie învierea
Și de, . . . vreau să fiu curat
— Dar cu ce păcătuital?
Spune drept: ai injurat?*

— *Injurat-am, părințele.
— Postul l'ai postit întreg?
— Nu, c'am fost bolnav de ciumă
Și voiam ca să mă dreg.*

— *Te-ai jurat pe nedreptate?
— De părinte, parcă știu.
— Dar prin cărciuma lui Leiba
Ai băut ceva rachiu?*

— *Am băut numai odată.
— Iacă! nu-i frumos de loc;
M'ai rugă ca să te erte
Cel de sus. Dar, cum de foc,*

*Te păzești să nu te ardă,
Să ei seama să nu înjuri
Să postești de-acum încolo
Și . . . vezi să nu te mai juri.*

— *Înțelesam, părințele,
Te ascult mă pocăesc
Și de mă mai jur de-acuma,
Să pleznesc și să chiorăsc.*

V. M.

SALVAȚI BASARABIA

În regiunea dintre Nistru și Prut, după 12 ani dela Unirea ei cu vechiul regat, a prins consistență și progresează, într'un ritm alarmat, o stare de spirit potrivnică ordinii de Stat, în cadrul ieii naționale.

Datoria fiecărui cetățean al României în regite este ca, pe toate căile și prin orice mijloace, compatibile cu însuși această ordine, să lupte, fie individual, fie colectiv' din tot sufletul, la potolirea stări de spirit mai sus relevată, până la complecta ei dispariție.

Se impune să se strângă rândurile tuturor bunilor români în jurul ideii de combatere a tuturor tendințelor de surpare a Românismului în actuala ordine de Stat, adoptând deocamdată ca mijloace: lămurirea opinei publice din toată țara, mai ales din vechiul regat și cu deosebiri din Capitală, atât pe calea scrisului, cât și pe calea cuvântului, asupra primejdiei, ce-și arată spectrul, și asupra înlăturării ei, cât mai curând și pentru întotdeauna.

În scopul de mai sus, s'a constituit zilele trecute „Liga pentru apărarea Românismului din Basarabia“.

Din această organizație de combatere a primejdiei comuniste fac parte numeroși fruntași de-ai tuturor partidelor politice cât și oameni necolorați politicește. Cităm între alți pe d. Sergiu Niță, preotul Gr. Zaharescu, dr. Papinian, Ștefan Gheorgiade, dr. C. Cernăianu, Gr. Cazacliu, prof. P. Cazacu și numeroși alți!

Semnămul luptei pentru salvarea Românismului amenințat de comunismul cotropitor îl dă Liga de curând înființată prin manifestul de raliere de mai jos:

Frați Români,

Sufletul neamului nostru, în Basarabia sângerează. De ani de zile cu o diabolică stăruință, bolșevicii, cu orice preț, caută să tulbure închegarea noastră desăvârșită în granițele Regatului întregit.

Basarabeni, voi știți prea bine, cine sunt dușmanii noștri și la ce încercare pun ei sufletul vostru blând.

Cu nici un chip ei nu pot să se împace cu marea adevăr: Basarabia lui Ștefan Voivod și-a regăsit după un lung calvar drumul ei istoric.

Din stepele îndepărtate suflă o vijelie groasnică. Nu e zi ca să nu fim vestiți, că o nouă ispravă, una mai ticăloasă ca cealaltă, s'a abătut peste capetele noastre.

De unde vin acei cari atacă trenurile, vor să arunce în aer șantierul și să nimicească depozitele de munițiuni?

Cine a înarmat brațul aceluia, care a asvârlit în aer o parte din Senatul României, și cine plătește pe spionii cari mereu sunt aduși spre judecată fața Consiliilor noastre de război?

Români, voi nu trebui să uitați că Basarabia e inudată de mii de manifeste, că prin sate se face o propagandă a cărei scop e bolșevizarea ei: Alipirea la Rusia sovietică.

Nu sunteți străini de veștile purtate prin gazete, că în toate orașele basarabene, comuniști în frunte cu steaguri roșii, cu un curaj neînchipuit strigă: Jos România! Vrem alipirea la Rusia!

Păzitori ai ordinii în vremea din urmă au fost loviți, ziua mare pe străzile Chișinăului, iar sancțiunile aplicate vinovaților, datorită legilor noastre prea îngăduitoare, au fost lipsite de aproape orice efect.

În Chișinăul Românesc apar patru gazete, zilnic în rusește și toate cer aceiaș lucruri: „Basarabia a basarabenilor, afară românii din Vechiul Regat“.

Pe când soldații noștri stau de strajă la Nistru, și apără nu numai liniștea noastră, dar și siguranța Europei, mulți dintre politicieni, uitând datoriile lor de cetățeni, varsă ura în sufletele fraților acelaș sânge și compromit cu o criminală inconștiență încrederea pe care treauie s'o aibă poporul în conducătorii acestei țări.

Batjocora aceasta trebuie să se isprăvească.

Noi ne adresăm tuturor cetățenilor cări trăiesc pe pământul României, indiferent de religie și naționalitate, și-i rugăm ca alături de noi să ceară guvernului să iele cele mai riguroase măsuri față de cei ce cred, că pot semăna anarhia într'o țară așa de bună și îngăduitoare.

Sângele celor 800.000 De Români, nu s'a vărsat zadarnic pe toate câmpiile de Bătae, ca astăzi după 12 ani dela Unire să vedem Basarabia prada propagandei, care ne vine de peste Nistru.

Nu zadarnic au luptat stămoșii noștri pentru înfăptuirea României Mari, ca astăzi după ce gândul lor s'a împlinit, să lăsăm această țară pe mâinile aceluia ce prin toate mijloacele caută pieirca noastră-

Noi un grup de intelectuali, ne mai putând tolera starea aceasta de lucruri ne-am constituit într'o „ligă“ și plini de încredere. Chemam alături de noi pe toți Cetățenii cari simt Românește, ca să putem duce cu mai multă Energie Lupta pentru Apărarea Românismului în Basarabia.

Cerem Guvernelor ori cari ar fi ele să vegheze cu toată hotărârea și să aplice sancțiunile cele mai riguroase contra celor ce cred ca România a ajuns o țară unde se poate tolera la nesfârșit orice acțiune contrare ordinii de stat în cadrul Ideii Naționale.

*

Credem că măcar acum, când primejdia a devenit iminentă, înalta Regență va ști să cheme guvernul Maniu la suprema datorie sau să-i alunge, dacă tot nu va fi adus la simțul realităților. Astfel răspunderea catastrofei ce ne așteaptă va cădea întregă pe umerii ei.

PE CRUCE...

.. Ci unul din ostași a impus
coasta Lui cu sulița...“.

(Biblia)

Patimile Mântuitorului străbat astăzi în inimile noastre însângerate, cu un dramatism necunoscut în istoria poporului românesc.

Nenorociri mai presus de firea omenească, ne strivesc acum în acelaș cuprins de durere, care odinioară încingea tragedia sguduitoare de pe Golgota.

În taina deniilor, când genunchii noștri se preacă cutremurați la umbra Răstignirii din bisericile triste, simțirea ne duce departe, spre colțul întunecat, unde se zbciumă suferința biblică.

O lume păgână se rieicase împotriva adevărului. Și când credincioșii, îngroziți de sălbăticia răutății omenești, se clătinau în biruința idealului, din înălțimea durerilor se cobora glasul Lui: „Părinte sfinte, păzește-i în numele Tău, ca să fie una precum și noi“.

Se zguduia pământul, și în fulgerele orbitoare ce străbăteau întunericul morții, fărădelegea răstigneia Dreptatea.

Din amintirea povestirii sfinte, se împlinește astăzi, cu o putere coplesitoare, aceeaș tragedie a neamului nostru.

Pornit la luptă, pentru adevărul sugrumat de atâtea veacuri, îndemnat de sbuciumul asuprișilor desnădăjduiți, ei îndrăznise să ridice sabia pentru biruința dreptății istorice.

În viforul năpraznic al zilelor de sânge, eroii și-au jertfit viața apostolii și-au pus sufletul și mulțimea răbdătoare, credința rugăciunilor sale.

Totul se sfărâmă, ca din ruinele grozave ale sacrificiilor să se înalțe strălucitoare Învirea.

Cununi de stâlperi se împleteau pentru vitejii care deschideau la Mărăști intrarea în Ierusalimul nostru.

Iuda vânzătorul le-a otrăvit mireazma. Prăpastia se ivește fioroasă, cu clocotul ei de patimi plângătoare.

Lumina biruinții piere și în locul ei se lasă cotropitor întunericul crucii.

Pălesc visurile sfinte. În frământarea durerilor cari oftează astăzi prin larga întindere a Golgotei românești, răsună bătaia surdă a ciocanelor, și piroanele intră adânc în trupul Dreptății noastre.

Săvârșitu-s'a...

Dar în valurile de sânge, cari acopăr Răstignirea, buzele învinețite șoptesc încrezător mântuitorul adevăr: „Vedeau-vor pe care l-au împuns“.

Învierea vine, dăruind viață credințelor noastre, cari astăzi se închid în mormântul durerilor.

Atunci veți cânta și voi țări de jale, cari străjuiți mure la groapa dreptății noastre naționale.

ÎN NOAPTEA ÎNVIERII

*Din cer, o mână nevăzută varsă
Mireasmă sfântă peste 'ntreaga fire
Si-un fum angelic de tămâie arsă
Vestește clipa cea de mântuire.*

*Cu inima senină de credință,
Creștinu-aprinde candela, pios
Si se închină plin de umilință
Si de cucernicie Domnului Cristos:*

*E un moment în care orice gând
Se'nalță spre Dumnezeire, sus,
Si'n minte se arată chipul blând
Si luminos al Domnului Isus.*

Pentru Mănăstirea Izbuc, Jud. Bihor

Frați Creștini,

Fie-mi ertat că în Sfântul și marele post al Sfințelor Paști, să vă aduc aminte că din porunca Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos și a Prea Sfințitului Episcop Roman Ciorogaru dela Oradea Mare, am pornit acum câteva luni să ridic o sfântă Mănăstire românească în țara oropsită a Moșilor, la granița din apus a țării. Rugăciunile de acum v'au făcut mai primitori și mai osârdnici și vă îndrept către tot omul cu temere de Dumnezeu și cu sfială față de păcatele lui omenești, tocmai din Izbuc, izvorul minunat, cu apele când văzute, când nevăzute, cari isbucnesc și se ascund, din locul unde punem temelie nui sfinte Mănăstiri de călugări.

Ales ca să înjgheb cu singurile mele slabe puteri, ajutat de ale creștinilor, Mănăstirea și să orânduiesc viața ei monahicească, vă mai rog odată, în săptămânile de jale ce duc la Răstignire și la Învierea Mântuitorului, să mă ajutați cu tregere de inimă și după mijloacele voastre, trimițându-mi ajutoare. La altaru' Mănăstirei Izbuc, numele donatorilor vor fi în veți pomenite, pentru fericirea lor sufletească. Dați-ne fiecare ce puteți.

Unii ne-au trimis sprijinul lor, pentru care le mulțumim la rugăciunile liturghiei. Cei mai mulți se vor gândi acum să ni-l trimită. Rupeți din banul vostru dd aur o fărâmitră, gândindu-vă că puținul cu care-l știrbiți, îl puneți ca un semn al sufletului, până la catapeteazmă și până la turle în pământul ales de Dumnezeu pentru rugăciunile noastre.

Al vostru către Dumnezeu smerit rugător.

Arhimandrit Atanasie Popescu

Stareț Sf. Mănăstire „Izbuc“

Jud. Bihor Oficiul Vașcău

Domnului Ministru de Interne

În urma alarmei date de o unumită presă, spre curiozitate traversând Basarabia printre altele cu mare părere de rău, am constatat că afară de lipsa de propagandă socială și culturală mai există și lipsa de Ziare și Reviste locale Românești cu subiecte serioase istorice sau culturale. În schimb și în detrimentul propagandei românești se găsesc un număr destul de însemnat de ziare locale în limba rusă și ebraică, care de și îngăduite, un respect o recentă dorință de mare interes național, ca organele cotidiene apărute în limba rusă și ebraică să fie jumătate în limba rusă și română, adică în traducere.

Cât privește de cotidienele române apărute în București și cari vin în Basarabia nu prea sunt așa de recomandat siguranței statului de oarece ele cuprind în majoritate polemici și înjururi la adresa oamenilor noștri politici, lucruri cari dau ocazia ziarelor locale rusești să se agite sau să intrige minoritatea din Basarabia, încă neromanizată suficient pentru a fi îndrumată bine. Fapt care se impune și impune siguranței statului e să se ia măsuri cât mai repede, îngăduind mai puțin apariția ziarelor Ruse numai în limbă rusă și ebraică, cât privește de ziarul românesc venit din capitală în sudul Basarabiei ar fi de dorit să treacă printr-o minuțioasă cenzură înainte de a fi puse în circulație, afară de Revistele Literare sau Științifice care nu prezintă propagandă adentistă socialistă, comunistă etc.

Dacă vom liniște, ordine și binele țării și dacă

vom a face un gest frumos trebuie ca ziaristii și literarii noștri români să-și îndrepte mai mult privirile către pământurile astăzi dezrobite, iar din pana lor să nu lase de cât urme de cântări, zicători și fraze de entuziasm pur naționale românești, îndrumând poporul român spre adevărata lumină a trecutului istoric românesc. Numai atunci minoritarii de sub dominațiunea română vor ști să respecte țara unde mănâncă pâine românească, numai atunci vor deveni buni cetățeni respectând legile și Dinastia, folosind țării în care trăesc.

Zarida

Trupa N. Maratov

De câte-va zile a sosit la București o frumoasă trupă rusească compusă din 11 persoane cea mai mare parte sunt din Basarabia, cu un repertoriu foarte bogat de cântece, cari sunt de fapt mai mult melodii moldovenești (vechi) personalu acestei trupe se compune din D-ne de bune condiții cari dotate de arta muzicală au alcătuit această trupă, cari nu merită de cât cea mai mare atenție.

Trupa Maratov este una dintre unicele trupe compuse numai din elemente bune cari poate fi numită trupă de adevărați artiști încarnați în melodii populare.

„În curând se va deschide renovat complet“

Restaurantul și Berărie

„La RIVIERA“ (fost Carpați)

Sub stăpânirea și conducerea directă a simpaticului și conștientului comerciant

Petrică Caramalides

Local de întâlnire a tuturor provincialilor din întreaga țară.

Unicul local simpatic și pitoresc din Capitală

INAUGURAREA A II-a ZI DE PASTE